

Откривење Исуса Христа — Број један

Семе откривења: разоткривање пророчке таписерије од параболо до последњег упозорења

Jeff Pippenger
2023-07-29

Сједињене Државе су изричито препознате у Библији. Постоји неколико библијских одломака који изричито препознају Сједињене Државе на крају света. У тринаестом поглављу Откривења Сједињене Државе су друга, односно дворога звер, која излази из земље и забрањује целом свету да купује или продаје — осим ако има жиг звери.

И видех другу звер како излази из земље; и имаше два рога као јагње, и говораше као аждаја. И он вршаше сву власт прве звери пред њом, и учини да се земља и они који живе на њој поклоне првој звери, чија смртоносна рана би исцељена. И чињаше велика чудеса, тако да и огањ спушташе с неба на земљу пред људима, И заводише оне који живе на земљи помоћу оних чуда која му беше дана да чини пред звери; говорећи онима који живе на земљи да начине лик звери која беше рањена мачем, и остаде жива. И би му дано да удахне дух лику звери, да лик звери и проговори и учини да буду побијени сви који се не би поклонили лику звери. И учини све, мале и велике, богате и сиромашне, слободне и робове, да им се да жиг на десној руци њиховој или на челима њиховим; И да нико не може ни купити ни продати, осим онога који има жиг, или име звери, или број имена њезина.

Овде је мудрост. Ко има разум нека израчуна број звери; јер је то број човека; и број њезин јесте Шест стотина шездесет и шест. Откривење 13:11–18.

У овом одломку постоји седам главних пророчких обележја повезаних са земаљском звери са два рога. Она врши власт звери која јој је претходила; она наводи све људе у свету да се поклоне звери која је била пре ње; она чини велика чудеса која сви људи виде; она вара цео свет и заповеда свету да начини лик звери која је била пре ње; она даје дах лику звери, те он проговара; она приморава, под претњом смртне казне, цео свет да се поклони лику звери; и она приморава цео свет да прими жиг или на челу или на руци и забрањује куповину и продају онима који немају жиг, име или број звери.

Дело обмане које врши звер што у једанаестом стиху излази „из земље“ толико је заводљиво и силно да „заводи оне који живе на земљи“. Цео свет биће преварен од стране Сједињених Држава. То јест, с изузетком Божје цркве — цео свет треба да буде заведен да прихвати жиг антихриста. Пророчки догађаји који претходе овој светској обмани већ су у току.

Постоје приче из Библије које већина људи познаје, макар само на површном нивоу. Већина је чула о сукобима између Мојсија и фараона, Данила и Навуходносора, или Исуса и Пилата. Йуди познају ове библијске приче на различитим нивоима разумевања, али не увиђају нужно да библијско пророштво непосредно и веома одређено идентификује цареве

и царства. То је свакако био случај са Мојсијем, Данилом и Христом. Египат, Вавилон и Рим били су сви унапред изричито означени у библијском пророштву, пре историје у којој су испунили предсказања која су се односила на њихова царства. Бог се никада не мења.

Јер ја сам Господ, не мењам се; зато ви, синови Јаковљеви, нисте истребљени. Малахија 3:6.

Исус Христос јуче и данас исти је, и вавек. Јеврејима 13:8.

Чињеница да се Бог никада не мења омогућава нам да применимо извесну једноставну логику у нашем разматрању двороге звери из земље из тринаесте главе Откривења. Пошто знамо да је Бог изнео предсказања која су непосредно поистоветила царства Египта, Вавилона и Рима док је свако од њих ступало у однос са Божјом црквом и прогонило је, можемо утврдити неке чињенице у вези са звери из земље из тринаесте главе Откривења. Звер из земље, као и Египат, Вавилон и Рим, биће непосредно поистовећена у библијском пророчанству унапред, пре историјског раздобља у којем ће се испунити предсказање које се тиче те нације. Кажем да ову чињеницу можемо утврдити на основу једног врло једноставног, али важног библијског правила. То правило утврђује да се истина установљава на основу сведочанства двојице.

На исказу два сведока или три сведока нека се погуби онај који је достојан смрти; али на исказу једнога сведока нека се не погуби. 5. Мојсијева 17,6.

Неће устати један сведок на човека ни за какво безаконје, ни за какав грех, ни за икакав грех који учини; на исказу два сведока, или на исказу три сведока, утврдиће се ствар. Поновљени закони 19:15.

Ово је трећи пут да долазим к вама. На устима два или три сведока утврдиће се свака реч. 2. Коринћанима 13:1.

На старешину не примај оптужбе, осим на основу два или три сведока. 1. Тимотеју 5:19.

Библијско пророштво је предсказало пропаст древног Египта када је Бог поступао с египатским бунтовним фараоном. Библијско пророштво је предсказало успон и пад древног Вавилона, истовремено поступајући и с вавилонским бунтовним царевима. Библијско пророштво је предсказало успон и пад царства паганског Рима и идентификовало и суочило се с поквареним представницима Рима. Доследност Божјег непроменљивог карактера показује да ће најзначајније царство које се помиње унутар библијског пророштва — земаљска звер из Откривења тринаесте главе — сасвим сигурно бити идентификовано библијским пророштвом.

Када се испуни пророштво о звери из земље из тринаесте главе Откривења, Божја црква ће се наћи у сукобу са политичким и верским вођством те звери из земље, као што је то пророчки приказано у Мојсију, Данилу и Христу. Пророчка улога Сједињених Држава на крају света једна је од главних тема библијског пророштва. Док будемо излагали библијске податке који одређују улогу Сједињених Држава у библијском пророштву, примењиваћемо правила која се налазе у самој Библији, јер Реч Божја не потребује никакво људско

тумачење. Старом Израилју била су дата обредна правила, здравствена правила, десет моралних правила, правила за пољопривреду, и тако даље. Бог је Бог реда.

Све нека бива пристојно и уредно. 1. Коринћанима 14:40.

Библијски запис не пружа никакво сведочанство које би наговестило да би човек био благословен тиме што једноставно занемарује правила која је дао Бог. Ко може очекивати да буде благословен ако занемарује правила пророчког тумачења утврђена у Библији и Библијом ради проучавања пророштва?

Ходите сада, и да се расправимо, говори Господ; ако греси ваши буду као скерлет, постаће бели као снег; ако буду црвени као гримиз, постаће као вуна. Исаија 1:18.

Док будемо примењивали библијска правила, дозволићемо Библији да утврди и потврди да ли су та правила истинита или лажна. Као и са свим различитим Божјим правилима, увек постоји и сатанска кривотворина тих правила. Стога је неопходно да, када се неко правило примењује ради утврђивања истине, и препозната истина и примењено правило буду испитани.

Љубљени, не верујте свакоме духу, него испитујте духове јесу ли од Бога; јер су многи лажни пророци изишли у свет. 1. Јованова 4:1.

Још једна сврха, поред утврђивања пророчке улоге Сједињених Држава у овој студији, јесте да се препозна тајна порука из књиге Откривења коју је Исус сакрио до управо овог нараштаја.

Тајне ствари припадају Господу Богу нашем; а откривене припадају нама и синовима нашим до века, да бисмо извршавали све речи овога закона. Поновљени закони 29:29.

Откривене пророчке тајне Божје имају за циљ да онима који приме тајну омогуће да држе Његов закон. Људи могу држати Његов закон само ако је он записан у њиховом срцу. Тајна која се отпечаћује у књизи Откривења део је процеса којим Свети Дух уписује Божји закон у нашу унутрашњост и у наша срца. Тајна која се открива Божјем народу, када и ако буде прихваћена вером, успоставља нови завет.

Ево, долазе дани, говори Господ, кад ћу учинити нови завет с домом Израиљевим и с домом Јудиним; не као завет који учиних с оцима њиховим онога дана кад их узех за руку да их изведем из земље египатске; који завет мој они преступише, премда им ја бејех муж, говори Господ. Него ово је завет који ћу учинити с домом Израиљевим после тих дана, говори Господ: метнућу закон свој у њихову унутрашњост и написаћу га на срцима њиховим; и бићу им Бог, и они ће ми бити народ. Јеремија 31:31–33.

„У последњим данима историје ове земље, Божји завет са Његовим народом који држи Његове заповести треба да буде обновљен.“ Review and Herald, 26. фебруар 1914.

Откривење 1:1–3 Последња порука упозорења:

Откривење Исуса Христа, које му даде Бог, да покаже слугама својим шта има ускоро да буде; и посла и показа га по анђелу својему слуги својему Јовану, који посведочи реч Божију и сведочанство Исуса Христа, и све што виде. Блажен је онај који чита, и они који слушају речи овога пророчанства, и држе оно што је у њему написано; јер је време близу. Откривење 1:1–3.

Прва три стиха прве главе Откривења указују на то да је „Откривење Исуса Христа“ последња порука човечанству. Јасно је да је то порука, јер је „Откривење Исуса Христа“ било дато Њему од Небеског Оца да покаже својим слугама шта „ускоро треба да се збуде“.

Речено нам је да узмемо у обзир да је „Свети Дух тако уобличио ствари, како у давању пророштва“ тако и „у догађајима који су приказани.“

„Sveti Duh je tako uredio stvari, kako u davanju proročanstva tako i u prikazanim događajima, da pouči da ljudski činilac treba da ostane van vidokruga, sakriven u Hristu, i da Gospod Bog neba i Njegov zakon treba da budu uzvišeni. Čitajte knjigu proroka Danila. Prizovite, tačku po tačku, istoriju carstava koja su tamo predstavljena.“ Testimonies to Ministers, 112.

„Приказани догађаји“, као и само „давање пророштва“ у прва три стиха првог поглавља Откривења, посебно приказују поступан процес којим Бог саопштава људима, а такође указују да се порука која се саопштава назива „Откривење Исуса Христа“.

Исус Христос је потом учинио две ствари са поруком коју је примио од Бога. Послао је поруку по своме анђелу, а такође ју је и означио посредством тога анђела. Његов анђео је затим однео поруку пророку Јовану, који ју је записао и послао црквама ради тебе и мене. Прва три стиха била су „тако обликована“ од стране „Светога Духа“ да нагласе и „поруку“ и „процес саопштавања“ који је укључен у преношење поруке.

Три стиха која разматрамо представљају последњу поруку човечанству, али не само последњу поруку — што је још важније, та три стиха представљају последњу поруку „упозорења“ планети Земљи. Особина „упозорења“ ове поруке препознаје се онда када се једна група људи означава као „блажена“ зато што је читала, слушала и држала „оно што је у њој написано“. Постоји група људи која неће читати нити слушати упозорење представљено као „Откривење Исуса Христа“. За њих је немогуће да буду блажени. Очигледно је да, ако постоји група која је блажена зато што чита, слуша и држи оно што је написано, онда постоји и група која није блажена. Хоће ли човек читати, слушати и држати поруку Откривења Исуса Христа? Ако хоће, биће благословен; ако неће, биће проклет.

„Kaže prorok: ‘Blažen je onaj koji čita’ — ima onih koji neće da čitaju; blagoslov nije za njih. ‘I oni koji slušaju’ — ima takođe nekih koji odbijaju da slušaju bilo šta o proročanstvima; blagoslov nije za ovu grupu. ‘I drže ono što je u njoj napisano’ — mnogi odbijaju da poslušaju opomene i pouke sadržane u Otkrivenju; niko od njih ne može polagati pravo na obećani blagoslov. Svi koji ismevaju teme proročanstva i rugaju se simbolima koji su ovde svečano dati, svi koji odbijaju da poprave svoj život i da se pripreme za dolazak Sina čovečijeg, biće bez blagoslova.” The Great Controversy, 341.

Израз „време је близу“ у трећем стиху указује на то да у историји постоји одређено време када стиже последња вест опомене. „Време“ — (одређено време) „је близу.“ Одређено време ускоро треба да наступи, јер је близу, а Божји народ (представљен Јованом) разуме поруку пре него што „време“ наступи. Јован је написао књигу Откривења пред крај првог века, па ипак ови стихови указују на то да ће постојати тренутак у историји, дуго после 100. године, када ће бити објављена последња вест опомене. Када то „време“ „буде“ „близу“, порука која указује на „оно што ускоро треба да се збуди“ биће откривена Божјим слугама.

У овој серији чланака, Библија и списи Елен Вајт биће коришћени као ауторитет у поткрепљивању тумачења библијских одломака које наводимо.

Такође ћемо се позвати на правила пророчког тумачења која је сакупио Вилијам Милер и на правила утврђена у компилацији под насловом Prophetic Keys. Такође ћемо се послужити пророчком студијом под називом Авакумове таблице.

Не намеравамо да дефинишемо свако правило којим се служимо. Ради сажетости, једноставно ћемо упутити на збирку Prophetic Keys за све који желе да прочитају подробнији доказ тог правила. У оквиру серије Nabakkuk's Tables, намера нам је да укажемо на одређена излагања у којима се нека тема, коју ћемо овде само укратко дотаћи, разматра у већој дубини.

Док будемо проучавали књигу Откривења, подстичемо јавни одзив, али ћемо одговарати само на прилоге који доприносе текућем проучавању. Обим наше расправе обухватаће садашњи низ излагања, пророчка правила која примењујемо и информације које се налазе у Авакумовим таблама.

Откривење Исуса Христа, које му даде Бог, да покаже својим слугама шта треба ускоро да се збуди; и посла га и показа знацима преко анђела свога слуги своме Јовану, који посведочи реч Божију и сведочанство Исуса Христа, и све што виде. Блажен је онај који чита, и они који слушају речи овога пророштва, и држе оно што је у њему написано; јер је време близу. Откривење 1:1–3.

Грчка реч преведена као „означи“ значи „показати“. Он је послао поруку по „свом“ анђелу и означио ју је по „свом“ анђелу. „Његов“ анђео је Гаврило.

„Речи анђела: ‘Ја сам Гаврило, који стојим пред Богом,’ показују да он заузима положај велике части у небеским дворовима. Када је дошао с поруком Данилу, рекао је: ‘И нема никога да се држи са мном у овим стварима осим Михаила [Христа], кнеза вашег.’ Данило 10:21. О Гаврилу Спаситељ говори у Откривењу, казујући да је ‘послао и показао преко анђела својега слуги својему Јовану.’ Откривење 1:1.” Чежња векова, 99.

Анђео Гаврило је послан са вешћу, а анђео Гаврило такође представља ту вест. Када човечанство у историји дође до тачке када је „време близу“ да се објави последња вест упозорења, та последња вест представљена је анђелом. У књизи Откривења „поруке“ су често представљене као анђели, а, наравно, грчка реч преведена као „анђео“ у Откривењу значи гласник.

Свако откривење Божје истине које је дошло у историји заиста јесте откривење Исуса Христа, али Откривење Исуса Христа у првом поглављу Откривења јесте последње упозорење човечанству и догађа се у одређеном тренутку који је представљен као „време“. Постоји још један одломак у књизи Откривења у којем Јован указује на то да је „време близу“. Тај други одломак пружа друго сведочанство да се испитају почетне тврдње које сам изнео о првом до трећег стиха.

И рече ми: Ове речи су верне и истините; и Господ Бог светих пророка посла анђела свога да покаже слугама својим шта треба ускоро да се збуди. Ево, долазим ускоро: блажен је онај који држи речи пророштва ове књиге.

И ја, Јован, видех ово и чух. И кад чух и видех, падох да се поклоним пред ногама анђела који ми ово показује.

И рече ми: Гледај, немој то чинити; јер сам ја твој саслужитељ, и од браће твоје пророка, и од оних који држе речи ове књиге. Богу се поклони.

И рече ми: Не запечаћуј речи пророчанства ове књиге, јер је време близу. Ко чини неправду, нека и даље чини неправду; и ко је нечист, нека и даље буде нечист; и ко је праведан, нека и даље чини правду; и ко је свет, нека и даље буде свет. Откривење 22:6–11.

На крају књиге Откривења налазимо исту тему као и на почетку Откривења. На процес саопштавања и на поруку поново се упућује када „Господ Бог“ „посла анђела свога да покаже слугама својим шта ће бити ускоро.“ И чим је слугама показана порука која указује на „шта ће бити ускоро“, Христос објављује да долази брзо. То је порука која претходи Христовом другом доласку, и стога је то последња опомињућа порука — управо она иста порука представљена као „Откривење Исуса Христа“ у првом стиху прве главе. Благослов који је обећан у прва три стиха Откривења понавља се изјавом: „блажен је онај који држи речи пророштва ове књиге.“

У овим стиховима налазимо проширење процеса саопштавања изложеног у првом поглављу, јер видимо да, након што Гаврило преда поруку Јовану, Јован бива толико обузет том поруком да настоји да се поклони Гаврилу; тада Гаврило користи Јованово неразумевање да покаже да су небески анђели, земаљски пророци и сви који држе речи те поруке „суслуге“, који треба да се клањају Богу-Творцу, а не Божјој творевини.

Ови стихови описују исте догађаје и исту поруку коју разматрамо у првом поглављу. Они понављају верне и истините речи које слугама Божјим показују шта ускоро треба да се збуди. Порука је поново постављена у оквир процеса комуникације између Бога и Његових слугу. У двадесет другом поглављу налазимо још више доказа да је та порука последња порука упозорења, јер је „време“ које је „близу“ означено као оно које се одиграва непосредно пре него што се људско време милости затвори; јер објава да „ко чини неправду, нека и даље чини неправду; и ко је поган, нека се и даље погани; и ко је праведан, нека и даље чини правду; и ко је свет, нека се и даље свети,“ означава завршетак времена милости, означавајући почетак седам последњих зала, која се, са своје стране, окончавају Другим

Христовим доласком.

„У то ће време устати Михаило, велики Кнез који стоји за синове народа твога; и настаће време тешко каквога није било откако је народа до тог времена; и у то ће се време избавити твој народ, сваки који се нађе записан у књизи.“ Данило 12:1.

„Када се порука трећег анђела заврши, милост више не заступа криве становнике земље. Божји народ је извршио своје дело. Примио је ‘потоњи дажд,’ ‘освежење од лица Господњег,’ и припремљен је за час кушње који је пред њим. Анђели журе тамо-амо по небу. Анђео који се враћа са земље објављује да је његов посао завршен; последње испитивање дошло је на свет, и сви који су се показали вернима божанским прописима примили су ‘печат Бога живог.’ Тада Исус престаје са Својим посредовањем у светилишту на небесима. Он подиже Своје руке и гласно каже: ‘Свршено је;’ и сва анђелска војска одлаже своје круне док Он изговара свечану објаву: ‘Ко чини неправду, нека још чини неправду; и ко је поган, нека се још погани; и ко је праведан, нека још чини правду; и ко је свет, нека се још свети.’ Откривење 22:11. Сваки случај је одлучен за живот или смрт.” Велика борба, 613.

На почетку књиге Откривења и на крају књиге Откривења изложена је иста прича. Повезивање ова два одломка омогућава нам да разумемо да је „Откривење Исуса Христа“ последња опоменска порука човечанству пре Христовог Другог доласка. Та порука је симболички представљена анђелом који долази непосредно пре свршетка времена милости. Порука дели човечанство на две класе на основу тога да ли читају, слушају и држе поруку која се отпечаћује када је „време близу“ — непосредно пре него што се време милости наврши.

„Како се приближавамо завршетку историје овога света, пророштва која се односе на последње дане нарочито захтевају наше проучавање. Последња књига Новог завета пуна је истине коју треба да разумемо. Сатана је заслепио умове многих, тако да су радо прихватили сваки изговор да Откривење не учине предметом свога проучавања.

„Књига Откривења, у вези с књигом пророка Данила, захтева помно проучавање. Нека сваки богобојажљиви учитељ размотри како да што јасније схвати и изложи Јеванђеље које је наш Спаситељ лично дошао да објави Своме слуги Јовану: ‘Откривење Исуса Христа, које му даде Бог, да покаже слугама својим шта ће се скоро збити.’ Нико не треба да се обесхрабри у проучавању Откривења због његових наизглед тајанствених симбола. ‘Ако ли коме од вас недостаје мудрости, нека иште у Бога, који свима даје обилно и не прекорева.’ ‘Благо ономе који чита и онима који слушају речи овога пророштва и држе оно што је у њему написано; јер је време близу.’ Ми треба да објављујемо свету велике и свечане истине садржане у књизи Откривења. У саме замисли и начела цркве Божје ове истине треба да уђу. Ову књигу треба проучавати присније и марљивије, а истине које она садржи излагати ревносније, истине које се тичу свих који живе у овим последњим данима. Сви који се припремају да се сретну са својим Господом треба ову књигу да учине предметом усрдног проучавања и молитве. Она је управо оно што њено име означава — откривење најважнијих догађаја који ће се збити у последњим данима историје ове земље. Јован је, због свог верног поуздања у реч

Божју и сведочанство Христово, био прогнан на острво Патмос. Али његово прогонство није га одвојило од Христа. Господ је посетио Свога верног слугу у његовом прогонству и дао му поуку о ономе што ће доћи на свет.“

„Ово упутство је од највеће важности за нас; јер живимо у последњим данима историје ове земље. Ускоро ћемо ступити у испуњење догађаја за које је Христос показао Јовану да треба да се збуду. Док весници Господњи износе ове свечане истине, морају схватити да рукују предметима од вечног значаја, и треба да траже крштење Светим Духом, да би говорили, не своје сопствене речи, него речи које им Бог даје.“

„Књига Откривења мора бити отворена народу. Многи су поучавани да је то запечаћена књига, али је она запечаћена само за оне који одбацују истину и светлост. Истине које она садржи морају се објављивати, да би људи имали прилику да се припреме за догађаје који ће се тако ускоро збити. Вест трећег анђела мора бити представљена као једина нада за спасење света који пропада.“

„Опасности последњих дана су пред нама, и у свом делу треба да упозоравамо људе на опасност у којој се налазе. Не допустите да свечани призори за које је пророштво открило да ће се ускоро збити остану нетакнути. Ми смо Божји весници, и немамо времена за губљење. Они који желе да буду сарадници са нашим Господом Исусом Христом показате дубоко интересовање за истине које се налазе у овој књизи. Пером и гласом настојаће да јасно изложе дивне ствари које је Христос дошао с неба да открије.“
Signs of the Times, July 4, 1906.

Пре више од сто година, 1906. године, било нам је речено да ћемо ускоро „ступити у испуњење догађаја за које је Христос показао Јовану да треба да се збуду“. Порука је још увек била запечаћена 1906. године. Важно је разумети да се порука Откривења Исуса Христа отвара Божјем народу непосредно пре него што се догађаји збуду. Речено нам је да је књига Откривења „управо оно што њено име означава,—откривење најважнијих догађаја који треба да се збуду у последњим данима историје ове земље.“

Они се отварају како би Божји народ могао да упути упозорење, да би они који слушају упозорење могли „имати прилику да се припреме за догађаје који ће се тако скоро збити.“ Вреди запазити (јер Јован представља Божји народ у раздобљу историје када порука треба да буде објављена) да Јован указује на два питања због којих је био прогоњен. Управо „због свог верног поуздања у реч Божју и сведочанство Христово“ он „био прогнан на острво Патмос.“ Био је прогнан зато што је прихватио и Библију и Дух пророштва, који је „сведочанство Исусово.“

И падох пред ноге његове да му се поклоним. И рече ми: Гледај, немој; ја сам сутруг твој и браће твоје која имају сведочанство Исусово: Богу се поклоним; јер је сведочанство Исусово дух пророштва. Откривење 19:10.

Јован представља народ на крају света који разуме поруку Откривења Исуса Христа и који је прогоњен зато што држи и Библију и Дух пророштва.

У прва три стиха првог поглавља наглашен је процес преношења поруке између Бога Оца и Његових слугу. Двадесет друго поглавље додаје даљи ток приповести о том процесу преношења поруке. Ова два одломка представљају почетак и завршетак књиге Откривење и заједно подробно приказују улогу Јована у пророчкој слици. Он није једноставно онај који је записао речи Откривења, него такође представља оне на крају света који објављују последњу опомену.

Господ даде реч; велико беше мноштво оних који је објављиваху. Псалам 68:11

Јован је „видео“ и „чуо“ „ствари“ које сачињавају поруку и било му је заповеђено да поруку запише и пошаље црквама.

Говорећи: Ја сам Алфа и Омега, први и последњи; и: што видиш, напиши у књигу и пошаљи седмим црквама које су у Азији: у Ефес, и у Смирну, и у Пергам, и у Тијатиру, и у Сард, и у Филадельфију, и у Лаодикију. Откривење 1:19.

Оно што је „чуо“ и „видео“ било му је заповеђено да запише и пошаље седмим црквама у Малој Азији, али када је дошло до појединачних цркава, Исус је непосредно диктирао поруку Јовану, јер свака порука упућена свакој од седам цркава започиње речима: „И анђелу цркве у ... напиши.“ Исус је диктирао појединачне поруке црквама.

Исус је диктирао Јовану, а такође је Исус рекао Јовану да запише оно што је видео и чуо, и једном је Исус рекао Јовану да „не“ запише оно што је чуо.

И повика гласом великим, као кад лав риче; и кад повика, седам громава изговорише своје гласове. И кад седам громава изговорише своје гласове, хтедох да пишем; и чух глас с неба где ми говори: Запечатити оно што изговорише седам громава, и не пиши то. Откривење 10:3, 4.

Јовану је било речено да запечатити оно што изговорише седам громава, и тиме је запечатити поруку седам громава, као што је и Данилу било заповеђено да запечатити своју књигу до времена свршетка.

А ти, Данило, затвори ове речи и запечатити књигу до времена краја: многи ће тумарати тамо и амо, и знање ће се умножити.... И рече: Иди својим путем, Данило; јер су ове речи затворене и запечаћене до времена краја. Данило 12:4, 9.

„Пошто ових седам громава изговорише своје гласове, Јовану долази заповест, као и Данилу у погледу мале књиге: ‘Запечатити оно што изговорише седам громава.’“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Оно што утврђујемо јесте да је и на крају и на почетку књиге Откривења назначена једна порука. Такође је назначен и процес саопштавања те поруке. Део који Јован има у саопштавању поруке посебно је размотрен. Понекад је једноставно писао оно што је видео и чуо. У другим приликама му је било диктирано, а једном му је било речено да не пише оно што је чуо. Порука Откривења Исуса Христа даје се од Оца, Исусу, Гаврилу, а затим пророку Јовану, коме је била поверена одговорност да запише поруку и пошаље је црквама.

Напиши оно што си видео, и што јесте, и што ће бити потом. Откривење 1:19.

Могуће је прочитати тај стих а не препознати пророчки принцип који је садржан у заповести датој Јовану да пише. Записати „ствари“ које су виђене и чујене значи забележити садашњу историју, јер су у Јованово време те „ствари“ биле. Бележење садашње историје, и тиме истовремено записивање ствари које ће бити у будућности, представља основно пророчно правило у књизи Откривења. Јован је употребљен да нагласи и илуструје управо тај принцип и његову важност, јер му је у суштини речено да пише „оно што јесте, и“ чинећи то ти ћеш записивати „оно што ће бити после овога“, зато што се историја понавља. Ова пророчка техника јесте Исусов потпис, јер потпис је име, а Његово име у првом поглављу Откривења јесте Алфа и Омега. Он поистовећује крај с почетком.

Тек започињемо проучавање „Откривења Исуса Христа“ и тренутно разматрамо прва три стиха првог поглавља. Завршна вест опомене, под насловом „Откривење Исуса Христа“, преноси се од небеског Оца Исусу, од Исуса Гаврилу, од Гаврила Јовану, који је бележи у књигу да буде послата црквама. Пошто је та порука тако непосредно названа „Откривење Исуса Христа“, важно је запазити да се, од свих појединости које су људима саопштене кроз надахнуту Реч откривајући Христа, она једна особина онога ко и шта Исус јесте, приказује у делатности Јована у бележењу те поруке. Док је записивао оно што је тада било, уједно је записивао и оно што ће тек бити.

Истина о понављању историје представљена је онда када Јован записује упозорење за своје време, које је уједно и упозорење за будуће време. Када је Јован писао седам цркава на почетку хришћанске цркве, он је у исто време записивао и упозорење за хришћанску цркву на крају света. Ово обележје Христовог карактера представљено је онда када се Христос назива Алфа и Омега, или почетак и свршетак, или први и последњи. Заправо, Библија ово обележје Христовог карактера препознаје као оно што доказује да је Он једини Бог.

У првом поглављу Откривења налазимо Исуса како се поистовећује као Алфа и Омега.

Бех у Духу у дан Господњи, и чух за собом глас велики, као трубу, који говораше: Ја сам Алфа и Омега, први и последњи; и: Што видиш, напиши у књигу и пошаљи седмим црквама које су у Азији: у Ефес, и у Смирну, и у Пергам, и у Тијатиру, и у Сард, и у Филадельфију, и у Лаодикију.

И окренух се да видим глас који ми говораше. И, окренувши се, видех седам златних свећњака; и усред седам свећњака некога слична Сину човечијем, обучена у хаљину до ногу, и опасана по прсима златним појасом. А глава Његова и коса Његова бејаху беле као вуна, беле као снег; и очи Његове као пламен огњени; и ноге Његове као углачана мјед, као да су у пећи ужарене; и глас Његов као хука многих вода. И у десној руци Својој имаше седам звезда; и из уста Његових излажаше оштар мач с две оштрице; и лице Његово беше као сунце што сија у сили својој.

И кад га видех, падох к ногама његовим као мртав. И положи десницу своју на ме, говорећи ми: Не бој се; ја сам Први и Последњи. Откривење 1:10–17.

У овим стиховима има много истине, али бих овде једноставно указао на то да је Јован, када је чуо Христов глас налик труби и окренуо се да види Ко је то који му говори, видео Исуса Христа као небеског Првосвештеника у светом месту небеске светиње. Исус се затим поистоветио као Алфа и Омега, и као Први и Последњи. У поруци и њеном саопштавању у прва три стиха налазили смо једну линију истине која је одговарала линији истине на крају Откривења. Као Алфа и Омега, Исус приказује крај почетком, последње првим. На крају књиге Откривења, као и на њеном почетку, Он се још једном поистовећује као Алфа и Омега.

И рече ми: Ове речи су верне и истините; и Господ Бог светих пророка посла анђела својега да покаже слугама својим шта ускоро треба да буде. Ево, долазим брзо: блажен је онај који држи речи пророштва књиге ове.

И ја, Јован, видех ово и чух. И кад чух и видех, падох да се поклоним пред ногама анђела који ми показа ово. Тада ми рече: Гледај, немој то чинити; јер сам ја сатрудник твој, и браће твоје пророка, и оних који држе речи ове књиге: Богу се поклони.

И рече ми: Не запечаћуј речи пророштва ове књиге, јер је време близу.

Ко чини неправду, нека и даље чини неправду; и ко је нечист, нека и даље буде нечист; и ко је праведан, нека и даље чини правду; и ко је свет, нека и даље буде свет.

И, ево, долазим ускоро; и плата моја са мном је, да дам свакоме по делима његовим. Ја сам Алфа и Омега, почетак и свршетак, први и последњи. Откривење 22:7–13.

Knjiga Otkrivenja pažljivo opisuje da, kada Jovan beleži poruku, ta poruka treba da bude zasnovana na načelu da početak oslikava kraj. Ta poruka je prva istina otkrivena u knjizi Otkrivenja, i ta ista istina je poslednja o kojoj se govori u toj knjizi. A u svedočanstvu na početku i na kraju knjige Otkrivenja, Isus sebe poistovećuje kao Alfom i Omegu, početak i svršetak, i kao Prvog i Poslednjeg.

Прва три стиха књиге Откривења поистовећују последњу опомену човечанству. То је опомена која претходи седам последњих зала и Другом Христовом доласку. Порука Откривења Исуса Христа била је „послана и објављена знацима“ „преко анђела његова“.

Та иста порука упозорења потом је поистовећена у последњем одломку Откривења, а такође је представљена као трећи анђео из четрнаесте главе Откривења.

И за њима пође трећи анђео, говорећи јаким гласом: Ако се ко кланја зверу и њеном лику, и прими жиг њен на своје чело или на своју руку, и он ће пити од вина гнева Божијег, које је непOMEшано изливено у чашу срџбе Његове; и биће мућен огњем и сумпором пред светим анђелима и пред Јагњетом. И мућенја њихова узлазиће у векове векова; и неће имати покоја ни дану ни ноћу они који се кланјашу зверу и њеном лику, и ко год прими жиг имена њенога. Откривење 14:9–11.

Последња вест опомене јесте вест представљена као трећи анђео. Она је последња опомена јер непосредно указује на последњи испит за човечанство. Постоји још један анђео који

следи и придружује се трећем анђелу, и тај анђеол је такође последња вест опомене.

И после овога видех другога анђела где силази с неба, који имаше велику власт; и земља се озари од славе његове. И повика снажно јаким гласом говорећи: Паде, паде Вавилон велики, и поста станиште демона и пребивалиште свакога нечистог духа, и кавез сваке нечисте и мрске птице. Јер су сви народи пили од вина гнева блуда њезина, и цареви земаљски с њом су блудничили, и трговци земаљски обогатише се од изобиља раскоши њезине.

И чух други глас с неба где говори: Изађите из ње, народе мој, да не будете саучесници у њеним гресима, и да не примите од њених зала. Јер њени греси допреше до неба, и Бог се опомену њених безакоња. Откривење 18:1–5.

Порука која је Откривење Исуса Христа представљена је у првом, четрнаестом, осамнаестом и двадесет другом поглављу. Порука је означена анђелом који је у првом и последњем наводу у Откривењу поистовећен са анђелом Гаврилом, а затим је у четрнаестом и осамнаестом поглављу та порука симболички представљена анђелом који лети небом или силази с неба.

Анђеол који силази с неба у осамнаестом поглављу раније је предочен у десетом поглављу, када један анђеол силази и ставља једну ногу на земљу, а другу на море. Тај анђеол има књигу коју је Јовану заповеђено да поједе, и која његова уста чини слатким, а утробу горком. Књига коју Јован једе јесте порука, а порука представљена том књижицом предочава поруку анђела из Откривења осамнаест, те је и она, такође, приказ последње поруке упозорења.

Речено нам је да је Божја порука била послата и означена посредством анђела; и када пажљиво тражимо да у књизи Откривења пронађемо завршну поруку опомене приказану у сликама, налазимо да анђеол седам пута означава ту завршну поруку опомене. У првом и у последњем случају то је био анђеол Гаврило. Затим, у десетој глави Откривења, имамо анђела који силази с малом књигом у својој руци. У четрнаестој глави Откривења имамо још три анђела, који сви представљају завршну поруку опомене. Потом, у осамнаестој глави Откривења, имамо другог анђела који представља управо ту исту завршну поруку опомене. Седам завршних порука опомене представљено је анђелима. Први и последњи јесу анђеол Гаврило, а пет анђела између првог и последњег јесу симболични анђели.

Наравно, свака од седам цркава такође има свога анђела, али они носе поруку црквама, док је последња порука упозорења о којој смо говорили порука која као своје слушаоце обухвата читав свет.

Сваку од седам пророчких линија које представљају последњу вест упозорења треба пажљиво размотрити и међусобно ускладити, али у овом тренутку желим једноставно да одредим основно начело Алфе и Омеге. Први пут када се нека тема спомиње у Божјој речи јесте најважнија одредница. Први пут када се „семе“ спомиње у Библији јесте у 1. Мојсијевој 1:11, где нам је речено да ће семе доносити род „по својој врсти“. Прво спомињање семена наглашава да оно има ДНК неопходну да се само умножава. Исус је Божју Реч поистоветио са семеном.

Тога дана Исус изиђе из куће и седе крај мора. И сабраше се к Њему мноштва велика, тако да уђе у лађу и седе; а све мноштво стајаше на обали. И говорио им је много шта у причама, говорећи:

Гле, изиђе сејач да сеје. И кад сејаше, неко семе паде крај пута, и дођоше птице и позобаше га. А неко паде на каменита места, где не беше много земље; и одмах изниче, јер не имаше дубоке земље. А кад огреја сунце, изгоре; и пошто не имаше корена, осуши се. А неко паде у трње; и нарасте трње, и угуши га. А друго паде на добру земљу, и донесе род: неко стоструко, неко шездесеструко, а неко тридесеструко. Ко има уши да чује, нека чује.

И приступише ученици и рекоше Му: Зашто им говориш у причама?

А Он одговарајући рече им: Зато што је вама дано да знате тајне царства небескога, а њима није дано. Јер ко има, даће му се, и имаће у изобиљу; а ко нема, узеоће се од њега и оно што има. Зато им говорим у причама, јер гледајући не виде, и слушајући не чују, нити разумеју. И на њима се испуњава пророштво Исаијино, које говори: Слухом ћете чути, и нећете разумети; и гледајући ћете гледати, и нећете видети. Јер је срце овога народа отупело, и ушима тешко чују, и очи своје затворише, да како не виде очима, и ушима не чују, и срцем не разумеју, и не обрате се, и да их не исцелим.

А благо вашим очима, јер виде; и вашим ушима, јер чују. Јер вам заиста кажем: многи пророци и праведници пожелеше да виде то што ви видите, и не видеше; и да чују то што ви чујете, и не чуше.

Послушајте, дакле, причу о сејачу.

Кад ко чује реч о царству, а не разуме је, долази нечастиви и отима оно што је посејано у његовом срцу. То је онај који прими семе покрај пута.

А који је примљен на каменита места, то је онај који слуша реч и одмах је с радошћу прима; али нема корена у себи, него траје до неког времена; јер када настане невоља или гоњење због речи, одмах се саблазни.

А који је посејан у трње, то је онај који слуша реч; али брига овога света и обмана богатства загушују реч, те он остаје без рода.

А који је семе примио на доброј земљи, то је онај који реч слуша и разуме; који и род доноси, те рађа: један стоструко, други шездесеструко, а трећи тридесеструко. Матеј 13:1–23.

Семе, које је Божја Реч, у себи има сву ДНК неопходну да произведе потпуну биљку. Прво помињање неке теме у Божјој Речи садржи све елементе те теме који постоје. Та чињеница се препознаје као „правило првог помињања“. Што се то правило пажљивије испитује, то постаје извесније.

Пре него што наставимо са нашим објашњењем Алфе и Омеге и са одређењем Божје Речи као семена, вреди размотрити, на основу одломка који смо управо навели у Матеју, неке

релевантне тачке у нашем разматрању књиге Откривења. Сви пророци говоре о свршетку света.

„Сваки од древних пророка говорио је мање за своје време него за наше, тако да је њихово пророковање на снази за нас. ‘А све ово догађало им се за угледе: и написано је за нашу опомену, на које дођоше пошљедња времена свијета.’ 1. Коринћанима 10:11. ‘Којима се откри да не самијем себи, него нама службаху овијем што вам се сада јави преко оних који вам проповједише јеванђеље Духом Светијем посланим с неба; у које анђели желе завирити.’ 1. Петрова 1:12....”

„Библија је сабрала и повезала у целину своја блага за овај последњи нараштај. Сви велики догађаји и свечана збивања историје Старога завета понављали су се, и понављају се, у цркви у овим последњим данима.“ Selected Messages, књ. 3, 338, 339.

Ovaj odlomak pruža tri svedoka (Pavla, Petra i Elen Vajt) koji svedoče o činjenici da svi proroci govore o kraju sveta, upravo o vremenu kada se otkriva tajna u knjizi Otkrivenja. Stoga, u trinaestoj glavi Jevanđelja po Mateju, kada je Isus rekao: „blago očima vašim, jer vide; i ušima vašim, jer čuju. Jer vam zaista kažem da su mnogi proroci i pravednici želeli da vide to što vi vidite, i ne videše; i da čuju to što vi čujete, i ne čuše“, On je izražavao isti blagoslov koji je zabeležen u prva tri stiha prve glave Otkrivenja.

Блажен је онај који чита, и они који слушају речи овога пророштва и држе оно што је у њему написано; јер је време близу. Откривење 1:3.

Исус је изнео причу о Сејачу, а затим су ученици били наведени да Му се обрате у вези с том причом. Али пре него што су били доведени у непосредан разговор с Исусом, Он је рекао њима, а још важније нама: „Ко има уши да чује, нека чује.“

Исус износи причу и завршава је упозорењем за оне који хоће — да чују. Затим су ученици уведени у разговор у коме Исус обрађује најмање три значајне мисли. Он указује на разлику између двеју врста слушалаца, и при томе се позива на одломак из књиге пророка Исаије како би пружио друго сведочанство о двема врстама слушалаца (јер запамтите, све је постављено у контекст оних који хоће да чују). Трећа мисао коју износи, поред двеју врста слушалаца и књиге пророка Исаије као другог сведока, јесте чињеница да је Реч Божја семе. Чињеница да је Реч Божја семе стога је део онога што треба да чују они који чују Откривење Исуса Христа у првом поглављу Откривења. У прва три стиха постоје два слушаоца, као што у Матеју тринаест постоје две врсте слушалаца. Матеј тринаест једноставно додаје изванштан увид у различите начине на које они који одбијају да чују доносе одлуку да не чују. А сведочанство Исаије додаје још више поруци коју треба да чујемо.

Године када умре цар Озија видех и Господа где седи на престолу, високом и уздигнутом, и скут његов испуњаваше храм. Изнад њега стајаху серафими; сваки имаше шест крила: двама заклањаше лице своје, и двама заклањаше ноге своје, и двама леђаше. И један викаше другоме, и говораше: Свет, свет, свет је Господ над војскама; сва је земља пуна славе његове. И прагови на вратима затресосе се од гласа онога који викаше, и дом се напуни димом.

Тада рекох: Тешко мени! јер погибох; јер сам човек нечистих усана, и пребивам усред народа нечистих усана; јер очи моје видеше Цара, Господа над војскама.

Тада долете к мени један од серафима, држећи у руци жив угаљ, који беше узео машицама са жртвеника. И дотаче се њиме мојих уста, и рече: Ево, ово се дотаче усана твојих; и безакоње твоје је узето, и грех твој очишћен.

Тада чух глас Господњи где говори: Кога ћу послати, и ко ће нам ићи? А ја рекох: Ево мене; пошаљи мене.

И рече: Иди, и реци томе народу: Слушајте доиста, али не разумевајте; и гледајте доиста, али не увиђајте. Учини да срце овога народа отежа, и уши њихове отупи, и очи њихове затвори; да не виде очима својим, и не чују ушима својим, и не разумеју срцем својим, и не обратe се, и не исцеле се.

Тада рекох: Господе, докле? А он одговори: Док градови не опусте без становника, и куће без људи, и земља не буде сасвим опустошена, и Господ не уклони људе далеко, и не настане велико пустошење усред земље. Али ће још у њој бити десетина, и она ће се повратити, и биће изједена; као теревинт и као храст, којима суштина остаје у њима кад одбаце лишће своје: тако ће свето семе бити њена суштина. Исаија 6:1–13.

Наравно, овај одломак из Исаије је заиста задивљујућ по дубини пророчких тема којима се бави. О многим од тих тема више пута је било речи у Авакумовим таблицама, те ћемо стога једноставно сажето изложити оне тачке из овог одломка које подупиру наше разматрање Исусовог указивања на то да је Његова реч семе.

Утврђено је да Исаија у овом одломку представља пророка, а тиме и Божји народ на крају времена. Још важније за нашу поенту, Исаија представља народ који је живео у греху, док је деловао унутар Божје цркве. Све док Исаија није добио откривење Божје славе, није препознавао сопствену грешност. Био је Лаодикејац, био је слеп.

„Исаија је осудио грех других; али сада види да је и сам изложен истој осуди коју је изрекао над њима. Био је задовољан хладном, беживотном церемонијом у свом богослужењу Богу. То није знао све док му није било дато виђење Господа. Како су му се сада малима показали његова мудрост и дарови док је посматрао светост и величанство светиње. Како је био недостојан! како неподобан за свету службу! Његово виђење самога себе могло би се изразити речима апостола Павла: ‘Ја јадан човек! ко ће ме избавити од тела смрти ове?’“

„Али Исаији је у његовој невољи послата помоћ. „Тада долете к мени један од серафима, држећи у руци жив угаљ, који беше узео клештима са жртвеника; и дотаче се њиме мојих уста, и рече: Ево, ово се дотаче твојих усана; и безакоње твоје узео се, и грех твој очисти.“ Исаија 6:6, 7.

„Виђење дато Исаији представља стање Божјег народа у последњим данима. Њима је дана предност да вером виде дело које се одвија у небеској светињи. ‘И отвори се храм Божји на небу, и показа се ковчег завета његова у храму његову.’ Док вером гледају у

Светињу над светињама и виде Христово дело у небеској светињи, они увиђају да су народ нечистих усана — народ чије су усне често говориле таштину и чији дарови нису били посвећени нити употребљени на славу Богу. С правом могу очајавати када сопствену слабост и недостојност упореде са чистотом и милином славног Христовог карактера. Али ако, као Исаија, приме утисак који Господ намерава да буде учињен на срцу, ако понизе своје душе пред Богом, има наде за њих. Лук обећања је изнад престола, и дело учињено за Исаију биће извршено у њима. Бог ће одговорити на молбе које долазе из скрушеног срца.“

„Циљ овог великог и свечаног Божјег дела јесте да се снопови саберу у небеску житницу; јер ће се земља испунити славом Господњом. Зато нека се нико не обесхрабри док гледа преовлађујућу злоћу и слуша говор који долази са нечистих усана. Када се силе таме построје против народа Божјег; када Сатана буде сакупио своје снаге за последњи велики сукоб, и његова моћ буде изгледала велика и готово неодољива, [тада] ће јасан поглед на божанску славу, на престо висок и уздигнут, засвођен луком обећања, донети утеху, сигурност и мир.“ Review and Herald, December 22, 1896.

Viđenje „predstavlja stanje Božjeg naroda u poslednjim danima.“ Božji narod u poslednjim danima jesu Laodikijci.

И анђелу цркве Лаодикијаца напиши: Ово говори Амин, сведок верни и истинити, почетак створења Божјег: Знам дела твоја, да ниси ни студен ни врућ; о, да си студен или врућ! Тако, пошто си млак, и ниси ни студен ни врућ, избљуваћу те из уста својих. Јер говориш: Богат сам, и обогатио сам се, и ништа ми не треба; а не знаш да си ти несрећан, и јадан, и сиромах, и слеп, и наг: саветујем ти да купиш од мене злата огњем прекаљенога, да се обогатиш; и беле хаљине, да се обучеш, и да се не покаже срамота наготе твоје; и помажи очи своје машћу за очи, да видиш.

Које год љубим, оне карам и кажњавам; зато ревнуј и покај се. Ево, стојим на вратима и куцам; ако ко чује глас мој и отвори врата, ући ћу к њему и вечераћу с њим, и он са мном. Ономе који победи даћу да седи са мном на престолу моме, као што и ја победих и седох са Оцем својим на престолу Његовом.

Ко има ухо, нека чује шта Дух говори црквама. Откривење 3:14–22.

„Порука упућена Лаодикијској цркви представља запањујућу осуду и применљива је на Божји народ у садашње време.“

„И анђелу цркве Лаодикијаца напиши: Ово говори Амин, верни и истинити Сведок, почетак створења Божјега: Знам твоја дела, да ниси ни хладан ни врућ; о, да си хладан или врућ. Тако, пошто си млак, и ниси ни хладан ни врућ, избљуваћу те из уста Својих. Јер говориш: Богат сам, и обогатио сам се, и ништа ми не треба; а не знаш да си несрећан, и јадан, и сиромашан, и слеп, и наг.“

„Господ нам овде показује да порука коју Његовом народу треба да носе проповедници које је Он позвао да опомињу народ није порука мира и сигурности. Она није само теоријска, већ практична у сваком погледу. Божји народ је у поруци Лаодикејцима

представљен као да се налази у положају телесне сигурности. Он почива у безбрижности, верујући да се налази у узвишеном стању духовних достигнућа. ‘Јер говориш: богат сам, и обогатио сам се, и ништа не потребујем; а не знаш да си ти несрећан, и јадан, и сиромаш, и слеп, и наг.’”

„Каква већа обмана може снаћи људске умове од уверења да су у праву онда када су потпуно у заблуди! Порука Истинитог Сведока затиче Божји народ у жалосној обмани, а ипак искрен у тој обмани. Они не знају да је њихово стање бедно у Божјим очима. Док се они којима је упућена ласкају да се налазе у узвишеном духовном стању, порука Истинитог Сведока разбија њихову сигурност запањујућим разобличењем њиховог правог стања духовног слепила, сиромаштва и беде. Ово сведочанство, тако оштро и строго, не може бити погрешно, јер говори Истинити Сведок, и Његово сведочанство мора бити тачно.“

„Тешко је онима који се осећају сигурнима у своја достигнућа и који верују да су богати духовним знањем, да приме поруку која објављује да су у заблуди и да им је потребна свака духовна благодат. Неосвећено срце је ‘варљивије од свега и очајно покварено’. Показано ми је да многи ласкају себи да су добри хришћани, а да немају ни зрачак светлости од Исуса. Они сами за себе немају живо искуство у божанском животу. Потребно им је дубоко и темељно дело самопонижења пред Богом пре него што ће осетити своју истинску потребу за озбиљним, истрајним напором да задобију драгоцене благодати Духа.“ Testimonies, volume 3, 252, 253.

Када је Исаија једном био обраћен из свог лаодикијског стања, добровољно се пријавио да однесе завршну вест опомене свету. Трећи стих шестог поглавља повезује Исаијину пророчку историју са пророчком историјом Откривења осамнаест, када анђео силази и обасјава земљу својом славом.

И после овога видех другога анђела где силази с неба, који имаше велику власт; и земља се осветли од славе његове. Откривење 18:1.

Исаија представља Божји народ у време када анђео из Откривења осамнаест силази; јер када је био узет у небеску светињу, чуо је серафиме како објављују: „Свет, свет, свет је Господ над војскама; сва је земља пуна славе његове.” Исаија, као и Јован у Откривењу, представља Божји народ који објављује последњу поруку опомене. Јован је Божји народ назвао „остатком”, а Исаија га је означио као „десетину”, или као десети део. Коренска реч у јеврејском значи „давати десетак”.

Пророчко питање „докле?” које је Исаија поставио, изнова се поставља у Божјој речи (а ради краткоће, одговор на питање „докле?” јесте да оно означава долазак националног недељног закона у Сједињеним Државама). Према Елен Вајт, у то време „национално отпадништво биће праћено националном пропашћу”, а према Исаији, то је када „градови опусте без становника, и куће остану без човека, и земља сасвим опусте, и Господ удаљи људе далеко, и буде велико напуштање усред земље”. То „велико напуштање усред земље” јесу „многи” који бивају оборени при недељном закону према Данилу 11:41. То су особе из Исаије шест и Матеја тринаест које имају очи, а не виде, и имају уши, а не чују, као и они у

Откривењу три који одбијају савет упућен Лаодикијској цркви.

И ући ће и у Славну земљу, и многе ће земље бити оборене; али ове ће се избавити из његове руке: Едом, и Моав, и првенци синова Амонових. Данило 11:41

Исаија је имао виђење Исуса Христа у Његовом светилишту, као и Јован у Откривењу. Исаија представља „десетину“ или десети део који се „враћа“ и који ће „бити поједен“ као дрво. Јеврејска реч преведена као „поједен“ значи сагорети огњем. Ипак, „десетина“ има „супстанцу“ у себи коју огањ не прождире. Очигледно је да девет десетина није имало ту супстанцу? Огањ приказан као онај који изједа и прождире теревинт и храст јесте огањ Весника завета који изненада долази у свој храм у књизи пророка Малахије.

Ево, ја ћу послати гласника својега, и он ће приправити пут преда мнош; и изненада ће доћи у храм свој Господ, кога тражите, и Анђео савеза, коме се радујете; ево, доћи ће, вели Господ над војскама.

Али ко ће поднети дан Његовог доласка? и ко ће опстати када се Он јави? јер је Он као огањ топионичарски, и као сапун беличарски. И седеће као онај који топи и пречишћава сребро; и очистиће синове Левијеве, и пречистиће их као злато и сребро, да би Господу приносили принос у праведности. Тада ће принос Јудин и јерусалимски бити мио Господу, као у дане старе и као у пређашње године. Малахија 3:1–4.

Исаијина десетина, (која је десетак), уједно је и Малахијина „жртва у праведности“. Малахијина жртва јесте Божји народ, представљен као „синови Левијеви“, који се огњем прочишћавају да би принели „жртву у праведности“; а они који су у Исаијином сведочанству „прождрти“ огњем јесу десетина, то јест десетак.

По благодати Божијој која ми је дана, ја, као мудар неимар, поставих темељ, а други зида на њему. Али сваки нека пази како зида на њему. Јер темеља другога нико не може поставити осим онога који је постављен, а то је Исус Христос. Ако ли ко зида на овоме темељу злато, сребро, драго камење, дрва, сено, сламу; дело свакога постаће јавно; јер ће дан показати, зато што ће се огњем открити; и огањ ће испитати какво је чије дело. 1 Коринћанима 3:10–13.

Павле овде изјављује да ће дела свакога човека бити откривена „огњем“. У Малахији огањ сагорева треску. У Исаији се очишћење „десетка“ збива „када“ одбаце своје лишће. Лишће је симбол скривеног греха, претварања и дрскога самопоуздања, као што сведоче Адам и Ева.

Исаијина „десетина“ има у себи суштину која се не може сагорети, а та суштина је „свето семе“. Они имају Христа у себи, наду славе. Исаија је и сам „свето семе“, а такође и „десетина“ коју препознаје. И „свето семе“ и „десетина“ враћају се из лаодикијског стања у филаделфијско стање кроз Откривење Исуса Христа у Његовој светињи.

Виђење славе Божје, које наводи Исаију да узвикне да је изгубљен, да је човек нечист и грешник коме је потребно опроштење, одиграва се у небеској светињи када дрвеће одбацује своје лишће. Реч „одбацује“ значи „избаци“ или „посећи“ дрво. Овде је представљено

избацивање Лаодикеје. „Десетина“ или остатак проћи ће кроз очишћујући „огањ“ који доноси Малахијин Весник Завета, тако да ће њихова људска дела бити духовно спаљена, те ће тако остати само „суштина“ која не може бити спаљена, а то је „Свето Семе“. Они који одбију да чују биће одбачени као мртво суво лишће, или избљувани из уста Господњих.

Исус је Свето Семе, а семе у себи садржи сву неопходну суштину да произведе целу биљку. Реч Божија је семе, и стога прво помињање нечега у Речи Божијој садржи све податке неопходне да се та тема доведе до пуне зрелости у вернику, ако се исправно разуме.

Шесто поглавље Исаије указује на народ који неће „чути“ у временском раздобљу у коме МОРАТЕ чути да бисте били благословени поруком Откривења Исуса Христа. Народ на који је Исус указао био је изабрани Божји народ; они су били Његова жена, они су били народ Његовог завета, они су били древни Израилљ.

Древни Израилљ, или први Израилљ, представља праслику савременог Израилља, или последњег Израилља. Божји народ на крају света јесу адвентисти седмога дана, Његов изабрани народ, Његова жена, Његов заветни народ — савремени Израилљ. Сведочанство Исаијине историје, удружено са Христовом историјом, пружа два сведока који утврђују да ће адвентизам седмога дана на крају света бити у изгубљеном и неспасивом „стању“, представљеном у поруци Лаодикеји.

Они у ствари нису неспасиви, већ су једноставно неспасиви у свом лаодикејском стању, као што је Исаија био пре свог искуства и као што су били Јевреји у Христовом времену.

Једно од онога што један Лаодикијац мора да „чује“ јесте прича о сејачу. Он у тој причи мора да „чује“ да је Реч Божја „семе“, свето семе. Када се то „чује“, тада се полаже темељ који почиње да открива тајну поруку Откривења, јер је та порука обухваћена дубоким препознавањем да је Исус Алфа и Омега, Први и Последњи, Почетак и Свршетак. Разумети однос краја са почетком укључује разумевање да је Исус Реч, и да је Он Семе.

У почетку беше Реч, и Реч беше у Бога, и Реч беше Бог. Она беше у почетку у Бога. Све је кроз њу постало; и без ње ништа није постало што је постало. У њој беше живот; и живот беше светлост људима. И светлост светли у тами; и тама је не обузе. Јован 1:1–5.

А Аврааму и семену његовом дата беху обећања. Не вели: „и семенима“, као за многа, него као за једно: „и семену твоме“, које је Христос. Галатима 3:16.

Да би се разумео однос са крајем и почетком, потребно је разумевање „правила првог помињања“. Правило првог помињања указује на то да је почетак неке теме најважнија референца, јер садржи целокупну причу, будући да је, као Реч Божија, семе. Последња референца је друга по важности у том смислу што се управо ту сви елементи приче повезују, не остављајући ништа недовршеним. Али управо средишње референце о некој теми дају снагу и јасноћу причи, и у том смислу средина је подједнако суштинска као и почетак или завршетак.

Има још много тога што треба размотрити о овој теми, али, враћајући се на одломак у Матеју тринаест, можемо запазити да је Исус указао на две врсте људи који чују или не чују. Он указује на више од једног начина да се не чује, али затим изриче благослов над онима који чују.

А блажене су ваше очи, јер виде; и ваше уши, јер чују. Јер вам заиста кажем да су многи пророци и праведници желели да виде оно што ви видите, и не видеше; и да чују оно што ви чујете, и не чуше. Слушајте, дакле, причу о сејачу. Матеј 13:16–18.

Стога је, у пророчком смислу, овај „благослов“ управо исти благослов као у Откривењу 1:3:

Блажен је онај који чита, и они који слушају речи овога пророштва, и држе оно што је у њему написано; јер је време близу.

Исусово упућивање у тринаестој глави Јеванђеља по Матеју на шесто поглавље Исаије, у вези са списима Елен Вајт, потврђује да постоје ствари које се виде и чују на крају света, а које су толико величанствене да су многи праведници и пророци желели да живе у том временском раздобљу када је последња вест опомене требало да буде отпечаћена, и да би људи тада то „видели“ и „чули“.

Јовану је било речено да запечати оно што су „Седам громова“ изговорили у десетој глави, а у двадесет другој глави изриче се објава: „Не запечаћуј речи пророштва књиге ове; јер је време близу.“ Следећи стих означава завршетак људског времена милости. Непосредно пре него што се време милости оконча, изриче се објава да се „Седам громова“ отпечате, што је једини одломак у књизи Откривења који је у то време запечаћен. О „Седам громова“ обавештени смо да они представљају почетак и завршетак адвентизма.

„Посебна светлост дата Јовану, која је била изражена у седам громова, представљала је опис догађаја који ће се збити под вешћу првог и другог анђела....“

„Након што је ових седам громова изговорило своје гласове, Јовану долази заповест, као и Данилу у погледу књижице: ‘Запечати оно што изговорише седам громова.’ Ово се односи на будуће догађаје који ће бити откривени својим редом.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Sedam gromova predstavljaju događaje tokom početka adventizma u istoriji poruke prvog i drugog anđela, od 1798. godine do 22. oktobra 1844, a u istom gore navedenom članku obavešteni smo da se Sedam gromova „odnose na buduće događaje koji će biti otkriveni svojim redom“. Početna istorija adventizma oslikava završetak adventizma, jer Isus Hristos, kao Alfa i Omega, stavlja svoj potpis na celokupnu istoriju adventizma, jer je to istorija sveta isto onoliko koliko je sveta bila istorija drevnoga Izrailja.

Према Исусовим речима у тринаестој глави Матеја, ови догађаји су оно што су пророци желели да виде, и за чије су познање ученици били благословени. Ти ученици представљају Божји народ на крају света, који је благословен због онога што види и чује. Оно што они виде и чују јесте порука Откривења Исуса Христа, која је такође представљена поруком Седам Громова, а они представљају и милеритску историју и историју сто четрдесет и

четири хиљаде.

„Све поруке дате од 1840–1844. треба сада силно износити, јер има много људи који су изгубили своје усмерење. Поруке треба да иду свим црквама.“

„Христос је рекао: ‘Благо очима вашим, јер виде; и ушима вашим, јер чују. Јер вам заиста кажем да су многи пророци и праведници желели да виде оно што ви видите, и не видеше; и да чују оно што ви чујете, и не чуше’ [Матеј 13:16, 17]. Блажене су очи које су виделе оно што је било виђено 1843. и 1844. године.

„Порука је дата. И не треба да буде никаквог одлагања у понављању те поруке, јер се знаци времена испуњавају; завршно дело мора бити учињено. Велико дело биће извршено за кратко време. Ускоро ће, по Божјем одређењу, бити дата порука која ће прерасти у силан поклич. Тада ће Данило стајати у свом делу, да да своје сведочанство.“
Manuscript Releases, volume 21, 437.

Елен Вајт поистовећује историју коју је Христос означио као историју коју су праведници желели да виде са историјом милерита од 1840. до 1844. године, а затим каже да ће „ускоро, по Божјем одређењу, бити дата порука која ће нарасти у силан поклич“. „Силан поклич“ симболизује коначно упозорење трећег анђела, и када та порука буде дата, она ће поновити историју почетака адвентизма. Порука коначног упозорења јесу „поруке“ које „треба да оду свим црквама“, и све „поруке дате од 1840–1844. сада треба снажно изнети“.

Алфа и Омега приказује крај са почетком. Елен Вајт каже да „поруке треба да иду свим црквама“, а Исус је рекао Јовану: „Ја сам Алфа и Омега, први и последњи; и: што видиш, напиши у књигу и пошаљи седморици цркава које су у Азији: у Ефес, и у Смирну, и у Пергам, и у Тијатиру, и у Сард, и у Филадельфију, и у Лаодикију.“

Поруке из 1840. до 1844. године део су онога што треба да буде упућено црквама.